

Біблійно-богословські роздуми та Тези для Проповідей

Третій аспект служіння в Церкві охоплює її соціальну місію: діла мило-сердя (т. зв. дияконія) і старання про справедливість. Цей аспект служіння звичайно у Церкві називаємо царським. До царського служіння також входить харизма уряду-керівництва та сумлінне оперування різними духовними, людськими і матеріальними дарами на добро. Цей другий аспект царського служіння будемо розглядати в наступному, четвертому, розділі «Провід – управління дарами».

Щоб зрозуміти біблійну символіку того, до чого й ми покликані, тут знову треба глянути у Старий Завіт і згадати таких царів, як Саула, Давида, Соломона чи Йосію. В давнину цар мав нагляд над матеріальним добробутом і суспільним ладом в народі. Добрий цар захищав своїх підлеглих від усяких небезпек, зберігав мир, плекав справедливість, спасав народ, коли напали вороги, дбав про найслабших, про вдів, сиріт та чужинців. Цар також сприяв культові та матеріально підтримував релігійне життя країни.

Біблійна традиція остаточно вважала, що Господь Бог був Єдиним Істинним Царем Ізраїля, а царі були Його намісниками та мали успіх тільки тоді, коли вони цього не забували. На жаль, частіше дійсність не відповідала ідеалові. Та з часом в Ізраїлі зродилось очікування Нового Царя – нового Помазаника-Месії, який насправді володів би Ізраїлем у Дусі Божому – в ревності, мудрості, справедливості, мирі та зі страхом Божим.

Цікава сцена, коли учні Йоана Хрестителя приходять до Ісуса і питаються: «Ти той, що має прийти, чи іншого маємо чекати?» Ісус так відповідає: «Ідіть і сповістять Йоана про те, що чуєте й бачите: сліпі бачать і криві ходять; прокажені очищуються і глухі чують; мертві воскресають і вбогим проповідується Добра Новина» (Мт. 11, 2–6). Йоан Хреститель, який добре знав писання, відразу міг зрозуміти, що ці слова Ісуса Христа, це цитати з Книги пророка Ісаї саме про Месію – Господнього Помазаника (див. Іс. 35, 5; 42, _). Іншими словами, коли Ісус говорить про сліпих, кривих, прокажених, глухих... він немов каже: «той, про кого писав Ісаїя – ЦЕ Я!». Сам титул «Христос» вказує на цю дійсність, оскільки це грецький переклад слова «месія» (євр. машіях), Помазаник Божий.

Та про що Ісус Христос найбільше проповідує? Про Боже Царство. Він пояснює Царство Боже різними притчами: воно як бенкет, що його справив Господар, воно подібне до скарбу, схованого в полі, що чоловік знаходить і радіє ним; воно подібне до зерна гірчиці – таке дрібне, але розростає до великого куща, в якому птахи гніздяться.

Царська гідність кожного християнина

Коли Ісус Христос говорить про Боже Царство, він торкається двох аспектів. Перший – що це Царство, яке ще має прийти. Другий – що Царство Боже вже є тут. Царство Боже прийде у повноті у відповідний час, призначений Господом (в молитві «Отче Наш» ми молимося: «Нехай прийде Царство Твоє»). Але Церква –

це вже Царство Боже на землі. У Христовій Церкві ми вже маємо частку в тому Царстві, і то не як піддані, а як діти Небесного Володаря. Це означає, що ми – діти Великого Царя, що ми – царського роду! Як це розуміти? Багатий чи бідний, вчений чи простий, чоловік чи жінка, молодий чи старший – усі ми маємо царську гідність силою святого Хрещення. А царська гідність означає, що ми також несемо царську відповідальність як у Церкві, так і в світі.

Пригадаймо собі слова, які священник відмовляв над нами, коли при нашому Хрещенні подав нам горючу свічку: «Прийми оцю горючу свічку і старайся у всьому житті твоєму просвічуватися світлом віри і добрих діл, щоб, коли прийде Господь, ти міг світло вийти йому назустріч його зі всіма святими й увійти беззаборонно у чертог небесної слави його і царювати з ним в безко - нечні віки. Амінь» (на основі Мт. 5, 16).

Служіння ближньому в парафіяльному житті

У парафіяльному житті наше царське служіння проявляється різними формами «дияконії», чи то у самій парафіяльній спільноті, чи то поза нею «у світі». Кожний добрий душпастир вміє подбати, щоб у його спільноті відбувалось: відвідування хворих, допомога бідним, їдальня для голодних, захист сиріт, підтримка тих, які терплять несправедливо, миротворча діяльність, потіха засмучених, захист ненароджених дітей і т. ін. Наше царське служіння найчастіше виконуємо у тій самій спільноті (парафія, село, місто), в якій живемо чи служимо, бо потребуючі, які живуть серед нас є нашою першою відповідальністю. А відтак, в міру можливостей ми підтримуємо харитативну діяльність Церкви на єпархіальному, регіональному та всецерковному рівнях. Коли ми чинимо якесь добре діло, ми даємо іншим пізнати Христа, Царя миру і любові, Лікаря душі і тіла.

Треба нам так жити, щоб слова Господні стосувались також нас: «Прийдіть, благословенні Отця мого, візьміть у спадщину Царство, що було приготоване вам від створення світу. Бо я голодував, і ви дали мені їсти; мав спрагу, і ви мене напоїли; чужинцем був, і ви мене прийняли; нагий, і ви мене одягли; хворий, і ви навідалися до мене; у тюрмі був, і ви прийшли до мене... Істинно кажу вам: усе, що ви зробили одному з моїх братів найменших – ви мені зробили». (Мт. 25, 34–36. 40).

Особистий Іспит Сумління

1. Чи я беру безпосередню участь у харитативній діяльності та підтримую таку діяльність у Церкві?
2. Як я реагую, коли людина в потребі з'являється перед дверима мого дому або коли я зустрічаю таку людину на вулиці?
3. Оскільки я покликаний бути іконою Христа, Князя миру і любові, Лікаря душі і тіла, чи своєю поведінкою я даю іншим нагоду зустрітися з Ним?
4. Чи я заохочую словами і живим прикладом членів своєї сім'ї, а особливо своїх

дітей (якщо вони є) до харитативної діяльності?

5. Чи я дотримуюся постів літургійного року, чинячи добро ближньому?

Іспит Сумління для Парафіяльної Спільноти

1. Чи наша парафія здійснює заходи соціальної опіки або допомоги?

2. Чи в нашій парафії організована підтримка старших, немічних, сиріт, неповносправних?

3. Чи миряни беруть участь у цих заходах, чи все – на плечах священника-душпастиря?

4. Чи наша парафіяльна спільнота служить потребуєчим, особливо тим, які живуть у нашому селі, містечку, місті?

5. Чи наша парафія має спрямованість на особу, тобто переконання, що Христос є Дорогою, Правдою і Життям для кожної людини.

Тези для Проповідей

Про що треба пам'ятати

Ми віримо в Бога, Творця і Вседержителя. Серед широчезного простору всесвіту Господь створив цю малесеньку земну кулю і поселив нас тут на цій землі та дав нам усе, що потрібне для життя і спасіння. Та не кожний одержує ту саму міру. Одних Господь обдаровує великим добром і здоров'ям, розумом і всякими талантами. А інші приходять на світ не у великих добробутах, не так обдаровані, а ще й недужі та немічні. Ви- глядало б, що одні завжди мають «щастя», а в інших постійне терпіння і недоля. Де ж тут Божа справедливість?

що добра і чесна людина зазвичай щось залишає «для приходня, для сироти й для вдовиці» (див. Втор. 24, 1–22) і що благословенням, одержаним від Господа, треба ділитись із по- требуючим (пор. Втор. 15, 14).

На початку свого земного служіння Ісус Христос відразу почав зціляти «всяку хворобу й всяку недугу в народі» (Мт. 4, 23). Він навчав милосердя у таких притчах, як «Добрий самарянин», «Про Лазаря і багатого чоловіка». І Він наголосив, що кожне добре діло, зроблене «найменшому» – зроблене Йому: «Бо я голодував, і ви дали мені їсти; мав спрагу, і ви мене напоїли» (Мт. 25, 35).

Тому Блаженніший Святослав звертає нашу увагу на віру «чинну в любові», тобто на покликання кожної парафії і кожного християнина займатись т. зв. дияконією, тобто благочинною чи харитативною діяльністю. І Блаженніший нагадує, що «віра без діл мертва» (Як. 2, 26). Не дивно, що де

комуністи встановлювали свій лад, там відразу закривалася всяка благодійна діяльність Церкви. Тому так важливо відновити «материнське обличчя Церкви».

Якщо ми покликані бути живою парафією, то дияконією не можна нехтувати, особливо щодо тих, кого Господь посилає до наших дверей. Відтак, коли тільки прозвучить заклик допомогти комусь у біді, слід підтримати кожну ініціативу своєї єпархії і Церкви загалом. Коли ми служимо ближньому в потребі, ми даємо людині пізнати, що Бог насправді є любов. Проповідь обов'язок християнського милосердя Християнське милосердя є тільки порадою? А може воно є нашим обов'язком? Ось що про це говорить Христос: «Дай кожному, хто тебе просить... Будьте милосердні, як і Отець ваш милосердний. Дайте, то й вам дасться: міру добру, натоптану, потрясену, переповнену дадуть вам. Якою-бо мірою ви міряєте, такою й вам відміряють» (Лк. 6, 30–38). «Даром прийняли, даром давайте» (Мт. 10, 8). Діяльна любов ближнього є покликанням і завданням кожного без винятку християнина. Лише віра, чинна любов'ю, провадить до спасіння (пор. Гал. 5, 6). Натомість віра без діл – мертва (пор. Як. 2, 26). «Усе, що ви зробили одному з моїх братів найменших, ви мені зробили» (Мт. 25, 40), – каже Господь Ісус. Якщо ми віримо в Христа, то очі нашої віри мають допомогти нам побачити Його в нашому ближньому й спонукати нас до певних діл. Для віруючої людини це одночасно є і особливим благословенням: ми, допомагаючи потребуючій людині, маємо нагоду зустрітися з самим Христом. Ми шукаємо зустрічі з Богом, і тут Христос нам чітко каже: ви можете зустрітися зі мною, якщо будете чинити діла милосердя. Св. Іоан Золотоустий щодо милостині висловлює найвищі похвали: «Милостиня – цариця чеснот, швидко підносить людей у небесні зводи, вона – найкраща заступниця. Велике діло – милостиня... Високий політ у милостині: вона розтинає повітря, проходить місяць, зноситься понад проміння сонця, досягає самих небес. Але й там вона не зупиняється; навпаки, переходить і небо, обходить і збори Ангелів, хори Архангелів і всі вищі Сили, і стає перед самим царським престолом... Дай хліб і візьми рай! Дай мале та візьми велике! Дай смертне і візьми безсмертне! Дай тлінне й візьми нетлінне!» Св. Апостол Павло пригадує, що зовнішні добра не наші, а Божі: «Ми-бо не принесли на світ нічого, та й винести нічого не можемо» (1 Тим. 6, _).

Погляньмо навколо себе: скільки у світі є нещастя й убогості, самотності й смутку, болю й страждання! Все це є для нас запрошенням до діяльної любові, яка є виявом живої віри. Господь хоче відкрити наші очі на нужду світу, щоб ми навчилися посправжньому любити і виявляли нашим ближнім Божу любов – увагою до них, сердечним співчуттям, підтримкою, словом потіхи і розради, а головню, ділами милосердя. Лише тоді ми можемо вважатися живими християнами.

Дияконія, або служіння любові, чи «харитативна діяльність», також виявляє, наскільки живою є та чи інша парафія. Лише коли наші парафії стануть місцем, де піклуються про сироту, заступаються за вдову, допомагають убогому і розділяють

страждання із хворими, лише тоді об'являтимемо світові материнське обличчя Церкви та станемо живим знаком присутності Бога серед людей, згідно зі словами св. Августина: «Якщо бачиш любов, бачиш Пресвяту Трійцю».

Користі милосердя

Милосердних Бог благословить і їх нагороджує вже тут на землі. У Святому Письмі в Книзі Сираха читаємо: «Воздавай Всевишньому згідно з Його даром – щедро за твоїми власними статками; Господь бо тобі відплатить, поверне тобі все-меро... А й бідному простягни свою руку, щоб звершилось твоє благословення» (35, 10 і 32). В Книзі Приповідок читаємо: «Хто чинить добро бідному, той Гос- поду позичає, і Він йому відплатить за його добродійство» (1, 1).

Добрими ділами ми також виявляємо нашу покуту за гріхи перед Богом. У Книзі Товита сказано: «Молитва з постом – річ добра, однак милостиня зі справедливістю – ліпші... Ліпше творити милостиню, ніж нагромаджувати золото. Милостиня від смерті вибавляє, вона усякий гріх очищає» (12, 8–9). А Христос каже: «Блаженні милосер- дні, бо вони зазнають милосердя» (Мт. 5, 4). Св. Іоан Золотоустий про силу милос- тині навчає: «Нема гріха, що його не можна б очистити, що його не могла б знищити милостиня. Всякий гріх нижче від неї. Вона – пригожий лік на всяку рану».

Стихира на вечірні в часі Великого посту нам проголошує: «Полюбімо, браття, милостиню, бо вона поєднана з постом, вибавляє людину від смерті. Її немає рівні й вона достатня, щоб спасти душі наші».

Св. Іоан Золотоустий, заохочуючи нас до діл милосердя, каже: «Велике діло – милостиня. Полюбім її, вона не має нічого собі рівного. Вона може змити гріхи й охоронити від засуду. Ти мовчиш – а вона стоїть і тебе охороняє. Що більше, тоді, як ти мовчиш, тисячі уст дякують за тебе».

Ісус Христос нас запевняє: «Син Чоловічий має прийти у славі Отця свого з ан- гелами своїми і тоді віддасть кожному згідно з його ділами» (Мт. 16, 27). До тих, що за життя робили добрі діла, Він на Страшному Суді заявить: «Прийдіть, бла- гословенні Отця мого, візьміть у спадщину Царство, що було приготоване вам від створення світу. Бо я голодував, і ви дали мені їсти; мав спрагу, і ви мене напоїли; чужинцем був, і ви мене прийняли; нагий, і ви мене одягли; хворий, і ви навідались до мене; у тюрмі був, і ви прийшли до мене» (Мт. 25, 34–36).

Потребуючі є особливим місцем зустрічі з Богом, котрий обіцяв свою при- сутність з ними і в них. Ці особи є місцем Божоявлення. Потребуючі, за словами^[1] св. Івана Милостивого, – скарб Церкви, і як кожен скарб, цей скарб Божої присут- ності потрібно віднайти, очистити, прийняти. Це потребує нашого труду, послуги, але ж і нагорода велика. Святий Максим Ісповідник так і каже: «Служіння – це шлях обожествлення».

Як творити милосердя?

Кожна людина, аби належно сповнити мету свого життя, мусить виконати потрійний обов'язок: щодо Бога, щодо себе і щодо своїх ближніх. Звідси висновок, що цим трьом цілям мають служити всі матеріальні добра. Ісус Христос каже: «Від уся-кого, кому дано багато, багато від нього й вимагатимуть; а кому повірено багато, від того більше зажадають» (Лк. 12, 48).

Діла милосердя двоякі: щодо тіла і щодо душі. Катехизм, услід за Святим Євангелієм, визначає такі діла милосердя щодо тіла: голодного нагодувати, спраглого напоїти, нагого зодягнути, подорожнього в дім прийняти, недужому допомогти, в'язня відвідати, померлого похоронити. Окрім діл милосердя щодо тіла, є ще діла милосердя щодо душі. Вони такі: грішника навернути, невіжу навчити, в сумніві порадити, сумного потішити, кривду терпеливо зносити, образу зі серця прощати, за живих і померлих молитися.

Завжди існує дискусія, чи варто давати всім, хто просить. На жаль, часто буває, що за такими проханнями стоїть просте заробітчанство. На це є кілька відповідей... Можна дати, і Господь судитиме тебе за те, відгукнувся ти на потребу ближнього чи ні. З іншого боку – маючи розум, ми можемо відповідальніше підходити до того, як чинити діла милосердя. Тобто ми повинні знати чи наша милостиня буде прийнята на користь. Адже дуже часто те, що даємо, не йде на користь тому, хто просить. І одна з порад – не допомагати грошима. Хіба в дуже особливих випадках, як то на операцію... Навіть якщо, скажімо, просять на квиток, то краще купити той квиток самому, ніж давати гроші в руки. Допомагати послугою – найкращий спосіб чинити милосердя.

Інший момент – якщо ми можемо допомогти грошима, то є благодійні організації, які займаються конкретно допомогою потребуючим. Також у Церкві є свої благодійні організації Карітас. Майже при кожній громаді є служіння милосердя, яке допомагає нужденним. Так ми можемо допомогти певними коштами, що будуть спрямовані на ті чи інші потреби. Проте треба все-таки пам'ятати про особисту зустріч з потребуючим. Може, наприклад, будучи волонтером прийти й, скажімо, в Карітасі послужити нужденному. Вийти особисто йому назустріч – це для християн має бути особливим завданням, оскільки це нагода зустрічі з самим Христом.

Спектр вчинків милосердя є дуже широкий, тому кожна людина, яка має бажання чинити милосердя, знайде спосіб, яким можна це бажання реалізувати. Ба більше, обов'язком кожної людини є вміння бачити, в чому полягає потреба нашого ближнього. Адже жоден із нас не є настільки бідним, щоб не підтримати добрим словом, не проявити співчуття, щоб просто не подарувати усмішку іншій людині.